

tavo glėbyje. Nenoriu, kad mane šukuotum ir rištum gumytę. Nenoriu būti nei tavo vaikiukas, nei tavo žaisliukas. Ir, žinok, perniek mane tildai. Turiu teisę būti piktas. Nesiliausiu lojės. Labai čia man rūpi, kad tau nemalonu. Man ne ką geriau. Jaučiuosi suvaržytas ir prislėgtas. Nemėgstu šito aptveto ploto ir šitų kvailų karstyklių. Nemėgstu žmonių, su kuriais pliurpi ištisas valandas. Nemėgstu jų patarimų, kaip mane perauklėti, palaužti mano valią, prižiūrėti... Man nepatinka, kad labiau tiki jais, o ne manimi.

Kaip tau paaiškint, kad aš – ne žmogus? Mina, aš esu šuo, gimęs Zvezdaros miške. Mano kojose – laisvė, akyse – dangus, alkis skrandyje, žemės kvapas nosyje. Mina, šitie suglostyti tipai – ne mano kompanija. Tegu jie pasitraukia šalin ir liaujasi uostinėję man pauodegy. Jei aš ant jų suurgsiu, atmins visą gyvenimą. Nuvyk juos nuo manęs! Jie erzina mane, girdi, ką sakau?! Mina!!! Kodėl leidi šitam nykštukui šokinėti man ant nugaros? Aš nenustosiu urzgęs. Ne, o ne! Man nerūpi, kad visi spokso. Nuvaryk jį nuo manęs! Jis susmeigė man į nugarą nagus. Nuvyk jį! Mina, būk gera, nuimk jį nuo manęs!

Vakar nuo ryto iki tamsos buvai palikusi mane vieną namie. Galiu ištverti be maisto, net be vandens, bet negaliu ištverti nepasivaikščiojęs. Laikiau suspaudęs pūslę, kiek išgalėjau, bet vakare nebeiškenčiau. Stovėjau kambario viduryje, o šlapimas liejosi iš manęs ir sklido po visą kilimą. Anksčiau man niekada nebuvo taip nutikę. Jaučiausi susigėdęs ir pažemintas. Panūdau sprukti, bet visi langai buvo uždaryti. Nulindau po lova. Pats savęs gėdijausi. Užgirdęs atsidarant lifto duris ir tavo balsą, pavizginau uodegą ir pakėliau galvą. Laukiau nesulaukiau, kada sugrįši ir galėsiu šokčioti aplink tave, loti iš džiaugsmo. Tada supratau, kad parėjai ne viena. Su tavimi atėjo tas nykštukas ir jo šeimininkas. Žinau, ištikus tokiai bėdai, tu niekada nebūtum manęs barusi, padarei tai dėl jų.

Šiandien vėl niaujamės dėl nykštuko ir jo šeimininko. Taip, įkandau tam neužaugėliui į ausį, prisipažįstu. Bet ne taip stipriai, kaip jis čia cypauja. Žodžiu, sakau tau, pašalink jį! Kodėl bari mane? Mina, tu sudavei man! Kas tau?! Ei, apsiramink! Man skauda! O kas šitam pamišėliui užėjo?! Kodėl jis mane talžo? Tegu nustoja! Mina, kodėl leidi jam mane daužyt? Jis ne mano šeimi-

**Petaras,
septyniolika
metų**

Neįsivaizduoju kaip, bet tai nutiko. Turbūt jos manyje buvo tiek daug, kad nebepajėgiau kontroliuoti ir sustabdyti. Tiesiog ištryško iš manęs kaip vėmalai. O su vėmimu tikrai turiu patirties. Iš pradžių – kankynė, bloga, galva skyla pusiau, akyse miglojasi ir sunku kvėpuoti. Tampi niekam tikęs, paskui staiga, nespėjus parsigaut namo, pasilenkt ir išžergt kojų, vėmalai jau ant tavo kelių, džinsų, marškinių... Kad ir kur būtum, kad ir su kuo būtum, jie turi išsilieti iš tavo vidaus. Išsivėmus kurį laiką tirta kėliai ir burnoje šlykštus skonis, bet veikia pajunti palengvėjimą. Skrandy nelieka to sumauto pykinimo ir sunkulio pojūčio. Kraujas vėl srūva į smegenis, jėgos – į kūną. Tas pats ir su baime. Neįstengiam jos suvaldyti, galim tik priimti, pajauti ir

leisti jai išeiti. Baimė nepakenčia pasipriešinimo, kaip ir vėmimas.

Tėve, jau tiek kartų stovėjau apsvėmęs ir sugėdintas, o motina supanikavusi dumdavo į vonią rankšluosčio ir dubens. Stovėdavau taip pastiręs ir man būdavo gėda, kad esu silpnas, paliegęs, menkas ir vargšas. Puikiai pažįstu šį jausmą iš vaikystės. Tu nususukdavai į kitą pusę, o motina susikūprindavo ir eidavo pirmiausia skalbti kelnų, plauti kėdų, o paskui valyti parketo su kilimu. Ji visada stovi tarp mudviejų. Mėgina mus surišti, supakuoja į šeimos pakuotę, o ant viršaus suraizgo šilkinį kaspiną. Vargšė motina, mąno, kad galima nuslėpti šūdinus mudviejų santykius. Tėve, bet turbūt viskas kaip ant delno: kad aš tavęs nekenčiu ir kad tu manim bodiesi. Karštingiškai laikomės įsikibę vienas kito lyg sujungtos žarnos, bet nė vienam nėra gerai.

Ir tai dar ne viskas. Tavo vienturtis sūnus bandė nusižudyti. Taip, būtent. Žinau, kur laikai savo suknistą pistoletą – garaže, ant žalios indaujos, mažam juodam lagaminėly. Jo kodą greitai nulaužiau – kokį kitą slaptažodį galėtum sugalvoti egocentrikas, jei ne savo gimimo datą.

Matai, tėve, aš žinau, kada esi gimęs, nes tavo gimtadienis visada švenčiamas pompastiškai, su fejerverkais ir svečiais, o štai tu, tėve, už mane negalėtum užpildyti nė vienos sušiktos anketos. Nesugebėtum, nes nežinai, kurioj aš dabar klasėj, kuo vardu mano auklėtoja, kokios muzikos klausausi, kodėl nemėgstu ekskursijų, kokia mano mėgstamiausia knyga, koks maistas man nepatinka, kokia spalva man labiausiai tinka, kodėl esu visad vienas, kodėl naktį negaliu miegoti, kaip jaučiuosi, kai sninga, kodėl net sekmadieniais vaikštau į treniruoklių salę, kodėl darau pratimus, kol ima svaigt galva... Tėve, ar žinai atsakymą į bent vieną šios anketos klausimą? Taigi, nežinai, tau nuspėjaut į mane. Tu gėdijiesi manęs.

Niekad nediršau garsiai juoktis. Mama iškart mane tildydavo: „Tsss, tėtė kalba telefonu... Tėtė turi svečių... Ša, tėtė miega.“ Tėve, tu amžiais piktas, susiraukęs, tu esi neliečiamas, tau net pažvelgti į mane reiškia daryti savęs nevertą dalyką, o aš dažniausiai sužeistas, susimovęs, trokštantis tavo dėmesio ir pagyrimų. Ir ko tik neišbandžiau norėdamas tau įsiteikti! Kaip pamišęs prakaituodavau treniruoklių salėje, kad tapčiau stiprus ir raumeningas. Galvojau sau: kai sutvirtinsiu

ir man patinka bėgti. Tiesą sakant, man nusispjaut į treniruoklių salę ir į pačius treniruoklius. Labiausiai man patinka bėgti, ypač Zvezdaros mišku. Ten galiu lakstyti ir šūkauti lyg pamišėlis.

Tėve, apgailestauju, bet tu manęs nepasivysi ir nenubausi. O ar žinai kodėl, tėve? Nes tave myliu. Taip, tėve, myliu tave, kaip niekas kitas tavęs nemylėjo. Rauki, tėve? Tikiu, kad tau visa tai per daug sudėtinga, bet tiek to. Nėra taip svarbu suprasti, svarbiau pajauti. Naktį, kai stovėjau garaže, pajaučiau, koks gyvenimas gražus, vėloniškai gražus. Tėve, ir tu gali tai pajauti, bet pirma turi liautis apsimetinėjęs. Tėve, kaip suknistai gera būti tuo, kas esi! Niekas neprivalo tavimi stebėtis, tave mėgti ir tavęs bijoti. Tėve, patikėk manim! Bent kartą gyvenime patikėk!

Lekiu gatve ir išskečiu rankas. Žmonės dar miega. Būdraujam tik saulė ir aš. Tėve, pažvelk į mane, aš skrendu! Aš – paukštis!

